

saa Alkohol foruden den lette Paaklædning, som det ærede Medlem, der talte for Partiet Venstre, omtalte, er Ting, som er egnede til at fremkalde baade Invaliditet og kroniske Sygdomme. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man har udeladt baade Alkoholisme og Kønssygdomme fra den originale Udregning. Jeg maa dog understrege, at de i Grupperne 1, 4, 11 og delvis 5 omhandlede Invalider, hvis Tal er 15 338, alle er Invalider, som nu hjælpes, med andre Ord, disse Invalider vil ikke medføre nogen Ekstraudgift. Naar man virkelig ønsker at gennemføre dette Lovforslag, skal man ikke gøre Vanskelighederne større end nødvendigt. Medens man med Hensyn til de kronisk syge — deri giver jeg den ærede Ordfører for Partiet Venstre fuldstændig Ret — havde regnet med meget for smaa Tal, føler jeg mig overbevist om, at man kan gennemføre dette Lovforslag for den beregnede Udgift.

Der har været Tale om, hvor hurtigt denne Lov skal gennemføres, og ogsaa jeg havde paa Fornemmelsen, at Meningen var, at den skulde gennemføres i denne Samling. Da jeg kom her i Dag, saa jeg det store Værk, der er udarbejdet af Landstingsmand Steincke, og som er udgivet ved Indenrigsministeriets Foranstaltning, og hvis almindelige Del fylder ikke mindre end 543 Sider; naar Indenrigsministeriet har gjort sig den Ulejlighed at søge fremskaffet et rationelt Grundlag for en Forsørgelseslovgivning, mener jeg, at vi er nødte til ogsaa at komme ind paa, hvad dette ved Indenrigsministeriets Foranstaltning udarbejdede Forslag har at sige om den Ting. Fra Venstres Side og fra det ærede 10de Medlem for Hovedstadens Side er der citeret enkelte Afsnit. Jeg skal slutte med at udtale, at den Bemærkning, som Landstingsmand Steincke slutter med, at den, som ikke arbejder, heller ikke skal have Føden — og det gælder baade den i Pels og den i Laser —, rummer en saadan Livsvisdom, et saadant godt konservativt Princip, at vi med Glæde, hvis det er Grundlaget, vil give os i Lag med en Lovgivning paa det Felt.

Elna Munch: Der er et enkelt Punkt i det foreliggende Lovforslag, som jeg gerne vil pege paa. Det er den Forskel, der gøres mellem Mænd og Kvinder med Hensyn til Understøttelsernes Beløb. Det ærede Medlem, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne (Johannes Lou), henledte Opmærksomheden paa dette samme Spørgsmaal, og det glædede mig meget

netop fra den Side at faa Støtte til det, jeg her vil fremføre. I København er der foreslaaet 420 Kr. for en Mand og 360 Kr. for en Kvinde. En lignende Forskel er foreslaaet i Lovforslaget om Aldersrente. Jeg antager, at Grunden til, at Lovforslaget har dette Indhold, maa søges i, at man hidtil har været vant til at yde mere til Mænd end til Kvinder, men denne Vane har Rigsdagen jo brudt med ved at gennemføre Loven om Tjenestemændenes Lønninger, og jeg ser ingen Grund til at optage den igen ved Invalidere og Aldersrenten. Man har som Grund til at lønne Mænd og Kvinder forskelligt plejet at anføre, at Mænd som Regel er Forsørgere, Kvinder ikke, dette Standpunkt er imidlertid uholdbart og kan kun begrunde en forskellig Løn for Forsørgere og Ikke-Forsørgere, men ikke for Mænd og Kvinder, og tilmed kan denne Grund jo slet ingen Anvendelse finde her. Det eneste, jeg kan tænke mig, man vil anføre som Grund til en saadan Forskel, er, at Kvinder maa antages at kunne nøjes med mindre end Mænd. Jeg vil hertil sige, at deres Udgifter til de forskellige Fornødenheder er sikkert akkurat lige saa store som Mændenes. Udgifter til Mad, Klæder, Bolig, Læge, Medicin o. s. v. er saamænd ens for Mænd og Kvinder. Men, vil man maaske indvende, Kvinderne kan bedre klare sig, fordi de kan gøre rent, de kan lave Mad, de kan reparere deres Tøj o. s. v. Denne Betragtning finder jeg det imidlertid farligt at anstille. Man er vist fra alle Sider enig om, at det er i høj Grad tilraadeligt, at Kvinder i saa stor Udstrækning som muligt uddannes i Husgerning, Syning o. s. v., men det er just ikke nogen stor Opmuntring for Kvinder til at kaste sig over dette Arbejde, at man samtidig siger til dem: Naar I nu er blevet rigtig dygtige i alle disse Ting, skal vi nok sørge for, at I, naar I blive svage eller gamle, straffes derfor ved, at I faar et lavere Tilskud fra det offentlige. I alt Fald kan man da slet ikke anlægge dette Synspunkt overfor Invalidere, der maa det dog afhænge af Invaliditetens Art og Grad. En Person, der enten er lam eller blind, vil have de samme Vanskeligheder ved Madlavning, Rengøring, Syning o. s. v., hvad enten det er en Mand eller en Kvinde. Jeg skulde tro, at største Delen af de Kvinder, der kommer i Betragtning baade ved dette Lovforslag og ved Lovforslaget om Aldersrente, som vi skal til at behandle en af de første Dage, er Kvinder, som et langt Liv